

ZGODNJA DANICA. KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četert leta 1 gl., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XL.

V Ljubljani, 11. listopada 1887.

List 45.

Sveta Družina.

Poljski spisal J. B. Zaleski.
Prosto poslovenil J. Bilc.

(Dalje.)

In Jožef in Marija pevata,
Versté se, psalme, potovaje; —
Nazaj hitita urno v sveto mesto.
Posamni zdaj in zdajci v večih družbah
Srečujejo jih romarji domú gredé,
In vračajo se tudi v Nazaret,
Ker vedno zopet na uhó doní:
„Pozdravljen Jožef, zdrava, o Marija!“

Pot dolga je. A duša se v molitvi
Ne vtrudu, ne na potovanju dolgem,
Enako golobíci; kar v spomínu
Imela psalmov sta zakónska sveta,
Izpela sta že vse, ko počivala,
Spominjala sta svetega se Sina.

In dalje vmiče versta se za versto,
Že sta v predmestju, že skoz vrata gresta,
Iz ulic hrup in vrišč se sliši že.
A Jožef misli, kaj mu je začeti,
„Zdaj le naravnost k hiši Caharija!
Kaj ne, Marija? Tamkaj ko na svojem
Sva domu. Dete skor bo najdeno,
Potem nazaj, prej ko zaprejo vrata.“

Oslíček truden in zasopen ves,
In komaj tavajoč, naravnost vbere
Do hleva pot, kjer bode se okrepil.
A Jožef spomni se živalice,
In ovsa v jasli in sena v lestve
Napolni, sej po delu doveršenem
Živalici je tudi streči treba

Marija nizke duri je odperla,
Pozdravila: „Naj mir tej hiši bo!
In moji Bogudragi bodi mir!“
„Hosana!“ Tihi sliši se odzrav.
Elizabeta zdaj iz izbe stopi,
Sorodnica pobožna, pridna gospodinja,
Dasi že starost ji živót vklonila;

Pustivša delo, joka se veselja,
Ker dobro vé, kedo je zdaj nje gost,
Zató poljubi le ji oblačila rob,
Kot služkinja ji ne poljubi líca.
Marija ginjena objame jo.
Zdaj pride tudi Jožef; vživajo
Veselje naj redkejšé zemeljsko,
Sladkost, pobožne ki v ljubezni druží.

Oj mir, oj mir nad hišo to kraljuje.
Kako Marija sluša, ko šepeče
Elizabeta ji o Sínou Zopet
Veselo, jasno materno okó je.
„Tedaj je v tempeljnu?“ „Fantiča vleče
V resnici zmiraj v družbo písmoukov.“

In dalje govori Elizabeta:
„Pri meni pusto je; soprog moj stari
Od včeraj biva v Jerihu, in Janez,
Zastonj je trud! On ptujec je na domu;
Kód hodi zdaj — kdo vé, kdo nam pové?
V puščavah preživí mladosti dneve
V molitvi, v postu. O predragi moji!
Hudobo grešnih glas njegov kaznuje,
Pa sej je šel Njegov, kateri pride.
On pride, — rešenik svetá, Mesija,
Doznali smo z nebá prihòd Njegov,
Ta glas okrépčal nas je kot kadilo.
On pride — On je že — on je med nami.
(Marija z duhom zbranim jo posluša.)
„Da Jezus, Jezus Vaš, Gospod je moj!
Že farizejev duše okamnele
Ponižno se h kesanju vklanajo.
Naj Vikšega se klanjajo imenu:
In Jezus, Jezus — je še le otrok!“

Marija s čutom maternim posluša,
In polna svetega navdušenja
Roké povzdigne in očí prot nebu,
In zahvaljuje se klečé takó:
Gospoda duša mi povelícuje,
In v Bogu, v Bogu duh se moj raduje:
Ker On si revno deklo je izbral,
In milost je neskončno daroval.
Da sveto bode zemlja me slavila,
In blaženo me ljudstva vsa čistila.

A Jožef in Elizabeta ž njo
Sočutna hvalnico prepevata.

Mogočnost Svojo skazal je Gospod;
Njim, ki se Ga bojé, je vir dobrot:
Njegove močne je desnice sila
Ljudí ošabnih serca razkropila;
Mogočne vergla, vzdígnila pohlevne,
Dobróť je napolnila male — revne!“

Doní takó v presladki harmoníji
Troglas pobožni. Pevčeva pa harpa
Trepeče, ko spominjam se, kaj davnaj
Preroki svetu so prekovali.

(Dalje nasl.)

Dansk protestant o katoliški cerkvi.

Pred dvema letoma izšla je v Kodanji knjižica z naslovom: „Smo li še luteranci?“ Spisal jo je znani pisatelj, protestantski prošt Kofold Hansen. Vsebina te knjižice je protest proti slovesnostim, ktere so na Danskem prirejali povodom štiristoletnice Lutrovega rojstva. Pisatelj dokazuje, da je bil Luter revolucionar, ne pa reformator.

Knjižica je zelo razburila protestanško prebivalstvo na Danskem, kar pa je tudi umljivo, če vzamemo v poštev visoko službo pisateljevo. Naravno je tedaj, da je tudi najnovejše njegovo delo: „Kje je občina (protestanška cerkev)?“ na vsem severu povzročila silno začudenje.

Na mnogostranske opomine hočem v nastopnih versticah podati čitateljem glavne misli iz omenjene knjižice.

Pisatelj sicer ne namerava s svojim spisom ljudi odvracati od protestanške h katoliški veri; „nisem bil in nisem katolik.“ Hotel je le zavrniti vedno terditev, da je reformacija višji in čistejši razvoj kerščanstva in kerščanskega življenja; „kajti v resnici se ne more tako imenovati reformacija, kar sem dokazal in kar mi ne morejo ovreči.“ Dokazuje pomanjkljivosti v protestanškem bogoslužji, in da ni pravega družbinskega življenja v protestantizmu. „Reformatorji so to pozabili in prezerli, kaj je potrebno, da se ustanovi in ohrani družbinsko življenje.“

Sploh pisatelj ostro graja reformacijo in v obče protestantizem. O Lutru pravi, da le zasluži imena „reformator“; kajti govoril je kot revolucionar ali socialist sedanjega časa, in hvalil je vsako krivico, silo, da ne rečem hudobijo, ki je pospeševala njegovo stvar. „Protestantizem ni to, kar si domišlja; zakerpan je s cunjami, da ne spoznaš njegovega pravega bistva. Zbrati se more le pod Lutrovo zastavo z geslom: „Proč s papežem!“ Luteranizem ni „terdnjava“ kerščanstva; to more biti le katoličanstvo.

Pisatelj opiše protestanško bogoslužje ter terdi, da je merzlo, prazno in pusto, ki ne zadostuje človeškemu sercu. Izpoved zdí se mu potrebna, da se ohrani družbinsko življenje. „Dokler ne prodré prepričanje, da je izpoved koristna in potrebna za družbinsko življenje, ne bo se protestanško življenje dvignilo iz onemoglosti in zmešnjave, v ktero je zabredlo. Derzuem se terditi, da ne bi bilo toliko samomorov in blaznih ljudi, ko ne bi izpoved postala „preživela cerkvena navada“, kakor kratko in suhoparno opomni Malbach v svojem danskem besednjaku

Protestantje ne poznajo več pravega bistva in važnosti prave izpovedi. Ljudje se kar prestrašijo, ko

jim imenuješ to besedo. Protestantizem prešinjajo čuvstva strahu; zgubil je moč, da bi pogumno gledal v bodočnost. Njemu nasproti je katoliška cerkev velika moč, ker se tudi v sedanjem časi ne dá upogniti ali razrušiti, temveč se ravna po besedah švedskega pesnika: „Brez strahu kliče nevarnosti: bodi pozdravljena stara prijateljica.“

Pisatelj zagovarja katoliško sv. mašo in sv. obhajilo sub una (v eni podobi).

„Vedno zasmehujejo zvonanjosti katoliške cerkve in njena dobra dela, kakor bi se katoličanstvo le na to naslanjalo; in vendar jim ne prišteva nobene važnosti, ako ne izvirajo iz prave vere in kerščanskega mišljenja. Protestantje terdijo, da katoličani molijo svetnike, kar pa ni res, ker jih le časté. Protestantje naj le pomislijo, da so v svojih prepirih pozabili pravi pomen besedi: „občestvo svetnikov“.

Protestantje opisujejo v čudni luči samostane in samostansko življenje; ne poznajo važnosti in zaslug, ktere so si samostani pridobili za razvoj evropske kulture. Pozabili so velike zgube, ktero je terpela človeška družba, ko je reformacija zaterla samostane. To dokazuje, da protestantje ne presojujejo prav dejanj in zgodovine in tudi ne poznajo potreb družbinskega življenja.“

„Če primerjamo, kako razne verske družbe sodijo o sv. pismu, moramo priznati, da katoličani bolj spoštujejo sv. pismo od protestantov, ki razlagajo besede na razne načine. Sedaj je sv. pismo razširjeno v vseh jezikih; vprašanje pa je, ali ga bolj beró in tudi spoštujejo?

Treba je le nekoliko dobre volje in resnice, in spoznali bomo, da reformacija ni bila prava. Proglasili so Lutra kot prenovitelja pravega kerščanstva, svetnika, katerega sicer ne prosijo pomoči, pač pa časté, kakor katoličani svoje svetnike, ki so v resnici živeli čisto in darežljivo v zatajevanji, ne pa kakor Luter. Proglasili so ga svetnikom pri slovesnostih pred tremi leti na tak način, kakor se to verší v katoliški cerkvi. In vendar protestantje očitajo katolikom take slovesnosti.

Kar sem rekel o reformaciji in njenih junakih, razdražilo in iznenadilo bo marsikoga; toda to mi ni mar, ako slišim neprijetne besede; kar sem rekel, strinja se z resnico. Moj namen je bil, da spoznamo napačna izročila o dogodkih in možéh, kar je slabo vplivalo na naše kerščansko življenje.“

To so gotovo pomenljive besede protestanškega dostojanstvenika. Kakor pisatelj sam pravi, mislijo mnogi protestanški pastori ravno tako, o čemur se je mogel večkrat prepričati pisatelj teh verstic.

Dr. Ferus.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Spomin romanja na svete Višarje; spisal Janez Smrekar, katehet v Ljubljani. Namen te knjižice je dvojen. Nar prej hoče g. pisatelj podati spomenik v roke vsem romarjem, kateri so bili 13. in 14. avgusta t. l. na sv. Višarjah; potem pa je odmenil čisti dobiček za dober namen.

Oboje je dobro, za to je ta „Spomin“ vreden, da se ohrani.

Cena mu je: 15 kr., ter se dobiva v „Katoliški bukvarni“ in pri g. pisatelju.

Kdor je že sam bil na sv. Višarjah, dobro vé, kako lepo in domače je gori; in eden nar lepših spominov

celega življenja je in ostane spomin na sv. Višarje, na to slovečo božjo pot na Slovenskem Koroškem.

Take blažene spomine obujati je še dobro delo, in vsacemu všeč; za to menim, da si je g. Smrekar pravo umislil, in celo vslogo storil ljubljanskim romarjem.

Vsem tu vnovič pred očmi sije: sterma gora, krasni razgled, cerkvena prijazna, čudodelna podoba itd.; pa še več, kar drugi spomenki ne premorejo, to zamore ta: tista serčna blažena čutila obudi, ki so bila takrat živa, o katerih so pričale obilne solze med slovesno pridigo. Ta lepa pridiga je natisnjena v zvezku.

Toraj zares lep „Spomin romanja na sv. Višarje“ vsem romarjem.

Tudi drugim utegne všeč biti, ki niso bili v tem času, pa so vendar že tje gori priromali; še več vneti zna, da pojdejo kmalu, ko odleze sneg, tudi take, ki še nikdar niso bili na tej božji poti. Toplo tedaj priporočamo to delce.

Naslednje priporočilo v vezani besedi je od nekoga, ki je že tudi bil na sv. Višarjah.

Romarji.

Visok je hrib, je pot sterma,
Ki gori na goro peljá;

Ti cerkvena! verh gore pa
Priserčuo si pozdravljena!

„Moj romar, ti sem gor hitiš?“
„Se truda li nič ne bojiš?“

Pozabim berž na pót, na mraz,
Ko Materi — Ti zrem v obraz.

Povernjen trud čez mero je,
Ko milosti se vir odpre.

„Češčena in pozdravljena
Višarska bo naj Marija!

Naj Slava Njej, naj čast doni!
Na gori tej do konca dni!“

Prehitro le nam mine čas,
Se guade vir zapre za nas.

Poklanjamo se posloveč;
Na svidanje tam! — tu — nič več?

Še više gor' nad angelji
Pričakaj nas, Marija Ti!

A ozka bolj in bolj sterma
Stezica še, ki gor peljá.

* * *

„Če hočeš kdaj tje k Materi
V presveti raj priromati,
Le kupi si to knjižico,
Preberi jo, preglej skerbno!
Tam najdeš le, kak treba zdaj
Bo romati v presveti raj.“

J. J.

S Polja pri Ljubljani. (*Marsikaj veselega preteklega mesca oktobra.*) Zaradi lepih ginljivih pobožnosti, ki so ukazali sv. Oče Leon XIII, da naj se opravljajo po vesoljnem svetu na čast nebeški Kraljici sv. Rožnega venca, za odvernjenje bridkostnih časov v sv. katoliški

Cerkvi, postal je minuli mesec skoraj drugi majnik. Prelepa pobožnost (sveti Rožni venec, litanije in blagoslov z Najsvetejšim) vsaki dan, na deželi zjutraj s sv. mašo, v mestih na večer, privabila je v božje hrame obilno vérnega ljudstva. Sej pri nas in v sosednji Ljubljani — kakor sem se parkrat prepričal, prišli so v cerkev tudi taki, ki bi sicer gotovo ne prišli o tem času. Mnogo hodilo jih je vsaki dan — in proti koncu mesca, smem reči, tudi v obilnem številu in obojega spola, ki so prejeli zakramente sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa in so vse darovali v namen sv. Očeta.

Pa ne le pri nas, po vsem svetu opravljala se je zopet letos ta vesela pobožnost. Kraljica sv. Rožnega venca sprejela je gotovo z velikim dopadanjem brezštevilne te krasne vence, ki so ji darovali pobožno vdani njeni častivci, in ne bode brez plačila to obširno neštevilno češčenje Marije Device, ki velikrat eno „Češčena-Marijo“ obilno plačuje.

V dokaz resnice tem poslednjim besedam zapisal je resnični dogodek pobožni in učeni gospod iz Jezusove družbe, ki je pred malo leti v ljubljanski stolnici imel šmarnične govore, in tako-le piše: Lahkomišljen visokošolec, ki je imel kmali postati doktor, doveršil je svoje študije s sijajnim uspehom. Kmali se mu ponudi prilika, da brez pomude lahko odpotuje v Pariz, glavno mesto na Francoskem. Predno odide, poslovljuje se še, kakor je navada v tacihi slučajih, pri znancih in prijateljih, ter obeta, da prinese iz velikega mesta vsakemu kako spomenico. Pride se posloviti tudi k neki gospe, kateri pri odhodu reče, naj si izvoli karkoli drago, priuene ji iz mesta. Gospá mu naroči, naj v tem mestu v cerkvi „Marije Zmagovalke“ obmoli za njo „Češčena-Marijo“; zazvené pa te besede mladenču nekako čudno na ušesa, — vendar obljubi, da bode storil, kakor mu je naročila. V Parizu zveršil je natanko in skerbno po naročilih. Vse je obšel, — le pri Mariji Zmagovalki še ni bil. Čas bivanja v mestu mu poteče — dan k odhodu je že odločen, — ima že zvečer vožnjo karto, da se drugi dan odpelje, — kar mu na misel pride tista „Češčena-Marija.“ Dolgo se vojskuje sam s saboj, — na posled vendar gre poiskati omenjeno cerkev, stopi noter, poklekne tje v neki kotiček kakor človek, ki ni vajen tacihi reči, in začne moliti Češčena-Marijo. Moli — a besede male molitvice vznemó mu duha, kakor mali duhovi, katerih se ne more znebiti. Vendar izmoli. Ali zdaj še kleči — kleči tako dolgo, da mu vojskujočemu prillijó solze žalosti in kesanja. Vstane, gre v zakristijo, poišče spovednika; in ko drugo jutro stopi na voz, ki ga ima peljati na dom, menil je, da za par centov ložej danes konji peljajo, kakor druge krat. — Dragi moj! ako je eno Češčena-Marijo Kraljica sv. Rožnega venca tako bogato obdarovala, ali bodo neštevilne Češčena-Marije v prekrasnih Rožnih vencih minulega mesca brez plačila pri usmiljeni Kraljici?

Druga veselost, katero nam je prinesel mesec oktober, so Mohorske knjige. Nad 35 tisuč udov je bilo razveseljenih. Res, veličastno je to, kakor pravi ocena v „Duh. Pastirju.“ Pa ne le družniki so bili oveseljeni, — veseli se tega velikanskega napredka vsak katoliški narodnjak, ker mislimo, da v tem letniku ne bode kaj grajavnega. Koliko dobrega semena vsejano je s tem v našo slovensko zemljo! Pri nas so se v par letih namnožili udje od 68 na 152. Največ pripomore k temu priporočilo z lece z opombo, da je to društvo tudi bratovščina od sv. Očeta poterjena — obdarjena z odpustki. Letos ni bilo treba v cerkvi oznanovati, da so knjige že prišle; — kar naglo se je zvedelo, da se že dobivajo — in v malo dneh so bile do malega vse v rokah društvenikov. In zdaj — s kakim veseljem, rekel bi, s slastjo jih ljudstvo prebira.

Naj omenim še nekaj, kar zadeva le našo župnijo. V preteklem mesecu oktobru dodelano je bilo novo pokopališče. Tudi to stvar mi je prištetim veselim dogodkom, kajti dolgo časa bili so nemiri — dostikrat še kaj hujšega med farani zaradi prostora, kje da bode novo pokopališče. A vse se je nekako zedinilo, pomirilo. Danes imamo dovršeno pokopališče, pokopališče na kraji, da nič pripravišega ni mogoče: blizu cerkve je, na očitnem prostoru, in pa veliko. Ograjeno je z zidom primerne velikosti na treh straneh, — na eni strani (spredaj — proti cerkvi) štirje kameniti stebri, sklenjeni z železnim omrežjem, prav okusno delo mojstra Belca iz Šent Vida. Kdaj da bode blagoslovljeno, se še ni sklenilo.

Iz Žaljne, 21. oktobra. Dobro in koristno je spominjati se ne le imenitnih mož in čestiti njihov spomin, ampak tudi posameznih znamenitih dogodkov, ki so zmožni človeka navdušiti in spodbadati k novim plemenitim dejanjem. In tudi naša fara obhajala je v zadnjih dveh letih dvojno tako slovesnost. Preteklo je komaj dobro leto in dan, ko so se zbrali sošolci pri gostoljubnem našem gospodu župniku, ter obhajali svojo petindvajsetletnico; letos pa praznovali smo stoletni spomin vstanovitvenja žalske fare. Ako je bila prva slovesnost omejena le bolj na zasobni krog, bila je druga občna, ki je zanimala vso faro. Res, po pravici smem reči, vso faro, in ne le samo domačo, ampak tudi vse druge sosednje. Nismo sicer imeli slovesnih obhodov, ni razlegalo se daleč okrog gromče streljanje; in vendar od vsih strani dohajali so ljudje v Žaljno, akoravno ni bilo ne somnja, ne cerkvenega proščenja, ter je bilo še jako neprijetno in gerdo vreme. Naš za čast Božjo in za zveličanje duš jako vneti gosp. župnik spoznali so namreč, da se bode stoletni spomin vstanovitvenja Žalske fare naj koristneje proslavljati s tem, da se napravi sv. misijon. Poklicali so toraj znane oo. Jezusove družbe, čč. oo. Doljaka, Stareta in Kosa, ki so s svojimi v serce segajočimi govori učili, mečili in v dobrem vterjevali farane. In ako Bog dá, upati smemo, da so dosegli svoj namen; kajti ne samo to, da je bila cerkev vedno natlačena, tudi je bil naj lepši red, bilo jih je čez 1400 obhajanih. Prepričani smo, da je marsikdo dosegel dušni mir v svojo časno in večno srečo.

O tej priliki vstanovitvi smo tudi družbo treznosti; udje sedaj pridno pristopajo in upati smemo, da tudi njeno delovanje ne bode zastoj. Sej je pa tudi že čas, da se enkrat postavi jéz vedno dalje razširjajočemu se pijančevanju, osobito žganjepivstvu. Tako smo toraj obhajali stoletni spomin vstanovitvenja naše fare. Bog poverni čast, gg. misijonarjem, ki so trudili se za nas, Bog poživi čast gospoda župnika Lorenca Urbanija, ki so si z napravo prvega misijona v naši fari in z vstanovitvijo družbe treznosti postavili neminljiv spomin med svojimi farani!

Dole, pri Litiji, 28. okt. Sprejmi, predraga Danica, tudi iz naših krajev malo sporočilo. Predvčeršnjim smo dokončali imenitno in zelo potrebno pobožnost: sv. duhovne vaje ali eksercicije, katerih se je ljudstvo z veliko vnemo in z nenavadno gorečnostjo vdeleževalo. Terpele so od četrtega do srede, od 20—26. oktobra. Vodili so jih prečast. očetje: Janez, Franc in Anton iz Celja, ki so s svojimi živimi ter prepričavnimi govori slehernega, celo naj teršega možkega, do solz ganili. Imeli so, kakor je pri misijonih navada, naj prvo pripravljavni poduk za otroke do 15. leta, za temi so bile žene in dekleta, potem fantje in možje, vsi po svojem stanu. Zraven Celjskih očetov misijonarjev prišli so pomagat tudi prečast. gospod Anton, brat milg. knezo-

škofa Ljubljanskega, ki so že kot sivi starček z velikim veseljem od ranega jutra do osmih zvečer neprenehoma spovedovali, in enako tudi čast. g. Andrej, kaplan iz Radeč, in domači gosp. fajmošter. In tako so do zadnjega vsi domači farmani, če so le hotli, lahko spoved opravili. Zraven domačih se je odpustkov vdeležilo tudi veliko možkih in ženskih iz 2 uri oddaljenega Sv. Križa, šent-Ruperta, Šentjurja, še celo s Čateža in Polšnika. O kako lepi so bili ti dnevi in kako hitro so minuli!

Koliko se je pri nas na Dolih že storilo s prizadevo čast. gosp. fajmoštra! Lansko leto smo imeli na deželi pač nenavadno pobožnost, namreč porcijunkulske odpustke, in zopet so prišli č. o. Janez iz Celja in še drug gospod, doktor sv. pisma, tudi iz Štajarskega, za odpustke spovedovat. Ta dva sta v svojih mojsterskih govorih (pervi o odpustkih, o sv. Frančišku, kakor o velikem prijatelju človeštva in o III. redu, drugi pa o spovedi in potrebnem obžalovanju grehov) tako razumno in po domače učila in razlagala, da ju je vsak otrok lahko umeval. Dasiravno so bili porcijunkulski odpustki komaj 3 tedne prej napovedani, vendar je prišlo takrat iz 10 duhovnij mnogo različnega ljudstva na Dole. Kako lepo in potrebno bi bilo, da bi se ta pobožnost vstanovitva tudi po drugih farah.

Zraven teh pobožnost imamo že poprej vstanovitveni III. red sv. Frančiška, kateri se je jel kar vidno množiti, edkar je bil misijon; kajti čč. oo. misijonarji so III. red v pridigah prav goreče priporočevali kakor naj boljši pomoček stanovitno pobožnega ter kerščanskega življenja, in res je veselo viditi, da so ne le ženske, ampak tudi možje in fantje začeli se v ta red zapisovati. Mislim, da ga ni kraja, kateri bi bil v kratkem vžil toliko dušnih milost in nebeških dobrot, kakor ravno Dolska fara. Se vé, da je tudi še veliko smeti; vendar pa smem reči, če bo kateri pogubljen, bo pač svoje nesreče sam kriv. Moram pa vendar tukaj povedati, da se je ljudstvo, odkar je bil misijon, vse predrugačilo. Dobro se spominjam iz prejšnjih lét, koliko vriskanja, tuljenja in kričanja je bilo ob nedeljah in praznikih po Dolah slišati; zdaj po misijonu pa je lepo vse tiho in mirno. Če ga tudi kateri kak kozarček popije, pa gre potem tiho in mirno domú. Res, kdor hoče v kaki fari kaj dobrega storiti, le misijon naj ji oskerbi in v poterjenje pa še III. red vstanovitvi.

Dasiravno imamo na Dolah le enega g. duhovna, vendar nam Doličanom ničesar ne manjka; ali za gospoda se bojimo; zakaj, imamo vsako nedeljo trojno službo božjo, zjutraj in ob 10 sv. mašo in pridigo in popoldne redno kerščanski nauk, ravno tako, kakor tam, kjer so trije duhovni. K temu še podučevanje keršč. nauka vsak torek in petek dopoldne in popoldne, in vsak četrtek je ponavljavna šola, pa mesečni redovni shodi za ude III. reda sv. Frančiška vsako saboto in nedeljo, kakor tudi o praznikih spovedovanje — včasih celo do 10 dopoldne, in poverhu še zméraj kako obhajilo. Kdo bi pod toliko butaro duhovskih dolžnost ne omagal! Zato pa tudi cela fara družega tako serčno ne želi, kakor, da bi kmalo kmalo dobili kakega dobrega in vnetega duhovnega pomočnika.

Pa tudi v družih rečéh ne zaostajamo. Lansko leto smo prekrili vso cerkev do zadnje opeke, oba turna pokerpali in rudeče pobarvali, jabelko in tudi kazalce na uri pozlatili, uro v drugi stolp in celo v cerkev napeljali, kar se nahaja le po mestih, in vso cerkev smo rudečkasto pobarvali. Tudi sadni vert smo zboljšali; dobili so gospod lepo število sadnih cepljenih drevesec od Šmarješkega g. fajmoštra, ktere so se, hvala Bogu, vse prijele. Vsakemu pa, kdor koli k nam na Dole pride, je posebno na vertu pri farovžu všeč novi

vodnjak, ki je stal do 200 gld., in pri cesti lepa nova gotična, s kositarjem krita kapelica, ki je stala dozdej že okoli 100 gld. V nji bomo imeli praznik presv. Reš. Telesa četrti blagoslov. Kakor za gotovo vem, so g. oboje to iz svojega dali napraviti. Bog nam jih ohrani, in kmalo jim kakega gospoda pomočnika pošlji!

Eden Dolčanov.

Iz Radolice, 2. oktobra 1887. (*Nekoliko črtic o sv. misijonu.*) (Konec.) Ako je bilo pa imenovana dva dni res splošnejšega vdeleževanja želeti, se je pa reč v drugi polovici vse drugač zasukala. In to je, o čemur sem rekel, da moramo hvaležno priznati. Ko so bili č. o. superijor enkrat na prižnici opomnili, da je veliko na tem, da se te dni drugo delo malo na stran položi ter se misijonski govori pridno poslušajo; res se je prec v sredo že kazalo, da milost Božja deluje. Ravno tako in še bolj je bilo pa to očitno vse naslednje dni sv. misijona. Zadnji dan, v praznik Marijinega sladkega Imena, je bilo pa veselje splošno in na verhunci, tudi ptujih ljudi iz sosednjih župnij neštivilna množica (misijon se je obhajal sicer le za domačo faro), katerih vsak je prinesel kaj seboj v blagoslov. Popoldne ob 3 je bila sklepna misijonska pridiga in blagoslov molekov, križčev i. t. d., potem pa res veličastna procesija v očitno počeščenje Najsvetejšega, ker imamo misijonski križ že od leta 1867 postavljen v naši lepi farni cerkvi. — V dnu serca se je pa moral vsak radovati zvečer, kdor je imel priliko biti priča pri odhodu preč. oo. misijonarjev. Kako je vse hitelo hvaležnost skazovat ali bolje, iskalo, s kakim znamenjem bi se serčni čut hvaležnosti lepše na znanje dati mogel — veliko in malo, priprosto in gospodsko. Že pred večernim zvonjenjem je prišla deputacija mestjanov zahvalit se v imenu vse fare gospodom za toliki trud in terpljenje. Osúpnilo je pa gospode misijonarje in tudi mene, ko se nam stopivšim iz cerkve, da jo krenemo na železniško postajo — v najlepši razsvetljavi postavila pred oči vsa Radolice. Slišal sem enkrat po dokončanem sklepnem opravilu nekega moža reči: Lepo bi bilo, ko bi se zvečer pri odhodu gospodov v znamenje hvaležnosti nekoliko razsvetlilo; — vendar mi tudi ne od daleč ni prišlo na misel, da bi se to iz prostega nagiba in vsesplošno pri nas moglo zgoditi. Dovernjeno djanje me je drugač prepričalo.

Gremo na postajo, bliščeči lampijoni se vertijo v najrazličniših barvah nad glavami, da je bil na vse strani krasen pogled. Gospodje misijonarji so zaterjevali, da so vžili mnogo duhovnega veselja in eden izmed njih je pozneje gospodu župniku sam zahvaljeval se naznanil, da je za časa svojega bivanja v kongregaciji nad 50krat bil na silno različnih krajih na misijonu, pa še nikjer do zdaj ni videl tolike navdušenosti in hvaležnosti. Med tem se je na kolodvoru sošlo toliko ljudi, da je železniški sprevodnik neizrečeno gerd obraz naredil, misleč, da bo moral vso to šumečo trumo ljudi pospraviti v železniške vozove. Zgerbančeno čelo se mu je še le zjasnilo, ko je zvedel pravi vzrok, zakaj se je danes toliko Radoliškega občinstva tukaj zbralo. Vsak se je bil že sam zá-se poslovil, kakor je vedel in znal, odhajajočim duhovnim dobrotnikom pa še vsa množica skupno zakliče na derdrajoči vlak glasán: Bog plačaj! Z Bogom! Živéli!

Po odhodu ljubljenskih misijonarjev je nastala v mestu neka praznота in pogosto je bilo slišati od razne strani, kako je zdaj nekako dolg-čas, ko je minul sv. misijon. Da pa tudi v dušah, v ktere se je bila o misijonskem času na novo vsejala morebiti šibka cvetka čednosti, ne nastane zopet stara praznота, na to bi imele biti obrnjene moči vsakega posameznika in nas

vseh skupaj. Da se to brez mnogoverstnih opovir doseči ne more, je znana stvar; pa ravno tako znano je tudi, da nobenemu dobremu delu, ki se je prav brez vseh težav in zopernost lahko zveršilo, ni veliko zaupati; zakaj ako peklenski zopernik še truda vredno ne najde, kakemu bogoljubnemu početju zapreke postaviti, je to znamenje, da njemu to ne bo veliko na kvar. Velik blagoslov pa bo navadno spremljal ono djanje, zoper ktero se je z vso silo vzdignila togota pekla.

Lepe so v tem obziru besede sv. Ciprijana ob hudem času preganjanja do duhovstva: Ecce agon sublinis et magnus! Quanta dignitas, quanta felicitas, praesente Deo congregari! Armemur, viri fratres, totis viribus; proeliantes nos spectat Deus, spectant angeli ejus, spectat Christus!

—n—n.

Na Berdu, 3. novembra. Kakor je „Zg. Danica“ že naznanila, bile so na Berdu duhovne vaje, ktere sta vodila čč. oo. misijonarja, Nežmah in Pogorelec od 21. do 30. oktobra. Dne 21. imeli so otroci spoved in 22. zjutraj skupno sv. obhajilo; ob 9 tistega dneva začele so se duhovne vaje za dekleta, ki so 24. zjutraj končale s slovesnim sv. obhajilom. Potem so na versto prišle žene, ki so imele tudi 2 dni duhovne vaje, in 26. skupno sv. obhajilo. Perva pridiga za može in fante pa je bila 26. okt. ob 4 popoldne; 3 dni so može in fantje hodili prav pridno k pridigam, v cerkvi se prav lepo obnašali. Dne 28. okt. pa je peljal g. Pogorelec fante v Št. Vid, kjer je imel do njih primeren in priserčen stanovski govor. Po prejetem blagoslovu s sv. R. Telesom vernili so se fantje v farno cerkev, in so kakor tje tako tudi nazaj gredé prav glasno in vneto prepevali litanije Matere Božje. V nedeljo jutro, 30. okt., imeli so može in fante po priserčnem govoru gosp. Nežmaha slovesno sv. obhajilo, pri katerem je okoli 300 mož in fantov prejelo sv. R. Telo. Sklep sv. misijona pa je bil ob 9. Najpoprej je č. o. Nežmah blagoslovil rožne vence, škapulirje križce, svetinice itd., potem je bila procesija s Presv. R. Telesom, ktero je nosil velečastni gospod župnik iz Doba, Leopold Albrecht, in je 5 duhovnov asistiral. Ta procesija je šla, kakor v praznik sv. R. Telesa, po grajščinskem polju in se je skoz dreved nazaj vračala; veliko pobožnega ljudstva se je vdeležilo. Čudni in veseli občutki so me navdajali, ter želel sem, da bi mili Jezus ne le tej fari, ampak celi škofiji dodelil svoj blagoslov. Po vernitvi v farno cerkev bil je blagoslov s sv. R. Telesom. Potem stopi na leco izverstni govornik čast. o. Nežmah ter je v govoru naslikal dvojno vojsko: vojsko Kristusovo in vojsko hudobnega duha. Vnemal je k stanovitnosti v misijonskih sklepih. K sklepu je bil apostolski blagoslov. Poslednjič je bila velika sveta maša, ktero je opravljal domači g. župnik in sta mu levitirila g. beneficijat št. Viški in P. Rajnerij Kokalj, kateri je z veliko prizadevnostjo te dni pomagal v spovednici.

K splenu bila je zahvalna pesem.

Popoldne so bile litanije ob ½3. Kmalo potem je grajščinski kočijaž gg. misijonarje odpeljal v Ljubljano; mi pa smo jih spremljevali s serčno željo, da bi jim mili Bog stoterno povernil veliki trud, kterege so imeli pri ponovljanji misijona. Sosednji gospodje so blage volje pomagali, naj jim Bog plati. —

Opomnim naj še to, da je bila ustanovljena zdaj tudi družba treznosti v čast sv. Družini, ktera šteje že precejšno število udov.

Iz Tersta. Škofjski list „Curia episcopalis“ od 15. okt. je prinesel naslednja znamenita spiska:

1. *Catholica Societas scholastica pro Austria.* — Vin-dobonae uti notum in unum coaluerunt pii et cordati

virii nonnulli instituentes Societatem quae Scholastica audit (Katholischer Schulverein für Oesterreich) eum in finem, ut gravissimis malis et incommodis quibus scholae in nostra Monarchia premuntur obviam iret, sicque fieret ut aliquando iuxta spiritum et leges Chatholicae Ecclesiae reformarentur. Omnibus patet quomodo, proh dolor: in Austria res scholasticae procedant, et quomodo viribus unitis totoque corde dimicandum sit, ut remedium aliquod gravissimae huic inordinationi quantocius opponatur. Valde ergo Venerabili Clero Sodalitatem ipsam commendamus sperantes quamplurimos ex nostris Sacerdotibus eidem nomen daturus esse. Adhaesiones mittantur Vindobenam An die Centralleitung des Katholischen Schulvereines, ubi etiam consociationes accipiuntur ad ephemeriden, quae cura ipsius Societatis editur, cui titulus: Die christliche Familie.

2. *Nota religionis in testimonio scholastico.* — Cum apud nos parum vel nihil existimetur nota ex religionis doctrina in scholastico testimonio relate ad translationem tyronum in classem superiorem, utile erit hic referre Rescriptum c. r. Consilii scholastici provinciae Moraviae diei 8. Septembr. pr. el. N. 5258, quod etiam apud nos valorem habere potest, cum Ministeriali decisioni inhaereat. Est autem Rescriptum sequentis tenoris:

„Aus dem mit dem Berichte vom 29. Juni d. J. Z. 1244 vorgelegten Protocolle über die am 24. Juli 1886 abgehaltene Lehrerconferenz der Knabenvolksschule in N. hat der k. k. Landesschulrath erschen, dass in dieser Konferenz, welcher die Religionslehrer beizuwohnen verhindert waren, ungeachtet der vor Einberufung derselben seitens der Letzteren abgegebenen Erklärung, dass jenen Schülern, deren Gesamtleistung aus der Religionslehre eine ungenügende ist, die Versetzung in höhere Classen nicht zu gestatten ist, dennoch das Aufsteigen mehrerer Schüler in höhere Classen beschlossen worden ist, welche in der Religionslehre nicht entsprochen haben.“

Dieser Vorgang wird als ein vorschriftswidriger ausgestellt, weil nach der h. Ministerialverordnung vom 15. Mai 1880 Z. 7766 bei dem Uebertritte der Kinder in höhere Classen oder Abtheilungen die Kenntnisse aus der „Religionslehre“ die gebührende volle Berücksichtigung zu finden habe.

Hiernach ist sich in Hinkunft zu benehmen.“

Velint ergo RR. DD. Catechistae urgere, ut iuxta praefata religionis nota plene existimetur, ac in casu collisionis alicuius cum auctoritate scholastica ad Ordinariatum rem deferre.

Razgled po svetu.

Italijansko. Prošnja laških katoličanov, da naj se papežu poverne deželjska samostojnost, šteje menda že dva milijona podpisov; vsa Italija utegne imeti pa tudi le do dveh milijonov volivcev.

Ogersko. Velikanska razstava daril za sv. Očeta je bila ob koncu prešnjega mesca v pijariškem kolegiju od 28. do 30. oktobra v Budapešti. Vsega, kar je potreba za sv. mašo in razno božjo službo in k opravi in olepšanju božje hiše, se je tam videlo v silo velikem številu; čez 4000 raznih reči je bilo razstavljenih. En sam prelép kelih n. pr. tehta 200 cekinov; to, zraven mnogih predrazih reči, je darilo kardinala kneza primasa ogerskega. Reški vérniki darujejo sv. Očetu 2000 frankov v zlatu. Ogerska družba sv. Štefana prezalo sezane, vse knjige, kar jih je družba sv. Štefana dala va svitlo. Pirijska gimnazija je dala spomínico (allum) papeževim gerbom in s poezijami profesorjev in učen-

cev v latinščini in magjarsčini; na čelu ima podobo sv. Očeta.

To pa še niso vsi ogerski darovi. Nadškofija Koloča n. pr. ima svojo lastno razstavo; več škofij je svoje darove že poslalo v Rim.

Bulgarska zadeva, kakor poročajo iz dežele, ne stoji slabo. Posebno tolaživno je, kar je naš cesar pred delegacijskimi poslanci rekel o Bulgariji, namreč: „Bulgarsko vprašanje ni še rešeno, to obžalujem; vender pa se nadjam, da bode tudi v prihodnje ohranilo krajni značaj in se končno rešilo tako, da se dopustljive želje Bulgarov v soglasje spravijo z evropejskimi koristimi in pogodbami.“ — Upajmo, da tudi tukaj blagoslov sv. Očeta ni bil tako brez moči, kakor bi radi sovražniki sv. Cerkve. — Novejša poročila govoré o neki posebni prijaznosti mlado-italijanov do Bulgarov; no, teh je pač potreba, ako se ima v Bulgariji kaj pokaziti! Naj Italijani poprej domá in v Afriki svoje lise izbrišejo, potem naj grejo drugim na pomoč!

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

V splošnji namen so za mesec listopad (november) priporočeni v molitev:

a) Glavni namen:

Vsacega dne posebej umirajoči.

b) Posebni nameni:

16. *S. Edmund.* Angleška in severna Amerika; ohranjenje zakonske čistosti; neko društvo; važne volitve; prav veliko bolnikov.

17. *S. Gregorij.* Neki škof in njegova škofija; več posvetno mislečih; več dijakov; povernitev nekega dijaka; odstranjenje veliko preprirov in sovraštev.

18. *S. Otom.* Cerkveno-stavbinske zadeve; zidanje Serca Jezusove cerkve na Tirolskem; olepšanje več cerkvá; ozdravljenje neke bolne.

19. *S. Elizabeta.* Cesarica avstrijska; pospešitelj molitvenega apostoljstva; več zapuščenih vdov; Elizabetinke.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Oseba v dušnih potrebah. — Oseba, da bi dobila primérno službo. — Nekdo v velikih potrebah, da bi na priprošnje M. B. sv. Jožefa, sv. Frančiška Seraf. in sv. Antona P., kmalo mogel dobiti kako službo in pošteno svojo družino preživiti itd.; posebno prosi gg. duhovne in tretjorednike za molitev.

Zahvale.

„Dolžnost me veže po tem potu preblaženi Devici Mariji in sv. Jožefu preserčno zahvaliti se za skoro čudovito ozdravljenje prijatelja, in sina ubogih starišev, ki je njih edina podpora. — Molili smo že okrog njegove postelje, če ni mogoče drugač, za srečno zadnjo

uro; a predobrotljivi Bog je bolezen na bolje obrnil na priprošujo prebl. Devici Marije in sv. Jožefa, k katerima smo se z bolnikom vred zaupljivo obračali in obljubili, da bomo po Danici naznanili njegovo zdravje, in zdaj je bolnik popolnoma zdrav. Toraj čast in preserčna zahvala Vsegamogočnemu, Preblaženi Devici Mariji in sv. Jožefu!

J. S.

Iskreno zahvaljujem se B. D. Mariji za uslišano prošnjo. Neka oseba bila je močno bolna. Kjubi skerbni zdravniški postrežbi in pomoči bilo ji je vedno slabše. Vsi smo že obupali nad njenim ozdravljenjem; zdravnik sam je rekel, da ne more živeti čez en dan. Zatečem se v tej stiski k Njej, katero kličemo „zdravje bolnikov“, proseč jo, naj Ona izprosi od svojega Sina bolni osebi ljubo zdravje. V ta namen molimo nekaj dni po krikat „Češčena-Marijo“ ter obetam, da hočem v večjo Marijino čast razglasiti uslišano prošnjo. In glej! česar človeška moč ni mogla dati, to je izprosilo usmiljeno Marijino srce. Prošnja je bila torej uslišana; osebi je jelo vedno bolje prihajati in zdaj je popolnoma zdrava in terdna. Iz tega razvidimo, kolikanj ljubo je Mariji angelovo pozdravljenje „Češčena-Marija itd.“ in kako rada in naglo pomaga onim, ki se zaupljivo do Nje obračajo. Zato kristijan! v katerikoli stiski si, zateci se z detinsko ljubeznijo k svoji nebeški materi Mariji; gotovo bodeš uslišan, ako je v Božjo čast in v zveličanje tvoji duši!

K. B.

Iz tedenske torbice.

Dovolite najprej meni, da Vam izročim pohvalno pismo za to novo, mično in koristno misel. Da, taka torbica je bilo zelo treba, še bolj pa je bilo treba neustrašenega „torbičarja“, ki bi imel pogum, iz svoje torbice kaj privleči na dan ter svetu razkazati ali pa dati tudi kaj „pod nos“ nekterim, ki jih lepa beseda ne premakne. Tako utegnemo priti do živega „barabam, barabam“ ali barabovkam, barabovičem“ in drugim ker tače potrebnim. Obljubljam Vam, da bodem tudi jaz prinašal včasih kaj iz svoje torbice v poduk in posvarilo, naj si jim bode všeč ali ne. (Odg.: Prav hvaležni bodemo za tako stvarino. Vr.)

Kakor sem bil vesel, da ste zadnjič prijeli onega „mladiča, ki je „vandal“ po cerkvi: tako si ne morem kaj, da bi Vam jih še več enakih ne zatožil. Ako menite, da so taki malomarneži redki, zelo se motite. Zlasti, kadar imajo srednješolci spoved, takrat se marjateri sprehajajo po cerkvi, kakor po drevoredu. Žalostno je opazovati čudno vedenje teh mladih junakov. Namesto njih več, naj poznamnjam dva ali tri, in če na enem vsega ne najdete, bo nadomestil drugi. Videl sem ga s palčico, katero je držal zadej na herbtu; na nosu imel je nataknjen „cviker“, s klobukom pa sam ni vedel, kaj bi počel. Stopivši v cerkev se je držal mogočno, pa tako kakor ljudje pravijo, da delajo „prismode“; pomežurkoval je, zaničljivo se mermal in kimal oziral se po spovednicah; zraven tega pa tako odurno šepetal s tovaršem, da mora biti iz železa, kdor bi brez zamerze opazoval tako ne-lano človeče... Menite, gospod vrednik, da se je to kerščeno bitje pokropilo z blagoslovljeno vodo, ali se priklonilo pred Najsvetejšim? Tega gizdava glava ne prenaša, — sej pokukala je že v višje razrede srednjih šol! In kadar poklekne v klop: to vam je krasen pogled, gospod vrednik! Ko bi včasih mogli videti pri šolskih mašah med povzdigovanjem vedenje nekterih „nadeljnih muzičev“, pač bi jih že davno bili deli v torbico. Jaz pa, ko bi bil slikar, naslikal bi take klečeče junake: to bi Vam bila slika!

Eden se derži kakor muč, ako ga božaš; drugi razteza svoje dolge števce naprej in nazaj, kakor razbito kolo svoje prečke, tretjega glava léze globoko v suknjo, roka pa v hlače, četrti pa derša, kakor raglja na veliki petek. Vsi, ki so tega kopita, pa so — vsaj meni — naj bolj resnična podoba Homerovega Terzita, ki je imel gerbo — današnjim novošegnim klečalcem v posnemo.

Nič ne pretiravam, gospod vrednik, ako pravim, da tako gizdalinsko obnašanje v cerkvi kaže ali brezvérnost, ali napihojenost, ali budalost tacihi mladenčev. Nobena teh lastnosti posestniku časti ne dela. Kolikor gerje se dijak véde na svetih krajih, toliko več si domišluje sam o sebi, in to je slabo znamenje.*)

Prof. Dr. Bret: ni o tem spisan 13. 11. 87 Torbičar II. poročila pri: „Daj“ portala sevdaj „skandalozen list“ — treba bo nekaj „stolp“ biser, ta spisi, pomislite V.!

Siroti na materinem grobu.
Mirodvor od lučic miza,
Tam na nebu že prižiga
Bogec perve zvezdice,
Ko še Milka žalovala
In na grobu je jokala
Svoje drage mamice.

Zala poslednja bo le ta, da se mladina ne bo pivačjala ~ duhovski poklic ~ če iz duhovskih In ko mrak zemljó odéne, rix pere česa Milica ročice sklene, tako surovega, Milo proti nebu zrè, o sebi ~
Mama moja, mama ljuba,
Moja je velika zguba —
Zapustilo me je vse!

Nimam več te, mama zlata,
Mertev moj je dragi ata,
Vélo mu je ličice! —
Za siroto, kdo se zméni?
Dnevi zdaj so vsi megléni
Tvoje ljube Milice!

Drugim hčerkam radost sije,
Meni solz potoček pa lije
Atu, mami na ta grob;
Kar sem mama te zgubila,
Vsaka radost je vsahnila
Tužni reví odsihdob!

Bogec ljubi, vzel si mamo.
Oh, da deli so jo v jamo
Mamo, polno mi dobrót! —
Volja Tvoja se izidi,
Saj oko me Tvoje vidi,
Ki si Oče vsih sirót.

Ti pozabil ne boš ná-me,
Zdaj, ko več jaz nimam mame,
Zdaj Ti vareh bodi moj!

* Kar je tukaj popisano in grajano, zadeva le tiste neukretneže, tesla in bitange, ki ne vedó nobenega razločka med hišo Božjo in med kolarnico ali kovačnico, — ne pa poštenih mladenčev srednješolcev, kateri umevajo besede: „Domum Dei decet sanctitudo.“ Kteri tedaj se čutijo prizadete, naj se poboljšajo, pa bo vse prav, zato je naš prijatelj, splošno spoštovan gospod, to pisal; ne pa da bi poštene naše mladenče žalil ali zaničeval, kajti sleherni vé, kako močno jih ljubimo in radi imamo. še posebno pa naš prijatelj „Torbičar II.“ ki je pisal to „filippiko“ Veste pa, da „Demostheni“ so potrebni dandanes; to so „naši možje!“ Vivat „Torbičar III.“

Vr.

Zri na svoje dete revno,
Prosim Oče Te pohlevno,
Vedno mi na strani stoj!

Kedar volja bode Tvoja,
Grem naj tje, kjer mama moja
Se pri Tebi veselí.
Skor naj imam jo pri sebi,
Ž njo se snidem naj pri Tebi —
To sirota si želi!

Ivan Zarnik.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Dijaški minister je samo v ljudsko kuhinjo plačal 157 gld. 6 kr. za pretekli mesec. Ako se prišteje še, kar je drugim in za druge potrebe odletelo, znaša vse kacij dvesto. V ljudski kuhinji je bilo naših mladenčev 120 ta mesec. Bog blagoslôvi z vsimi nebeškimi in zemeljskimi blagodari naše dobrotnike!

Večerni govori v katoliški družbi se prično prihodno sredo in se bodo nadaljevali v zimskem času. Razni so govorniki kakor razlilčne in tudi mične tvarine; naj bode obilno poslušavcev. Priljudno vabljeni: ne pozabite! Začetek 7 $\frac{1}{2}$.

Karmelitarica je postala naj starejša hči znanega francoskega generala Boulanger a; 15. oktobra je storila redovno obljubo.

Videmski župnik č. g. Dragotin Ripšelj je 8. t. m. umerl po kratkem bolehanji. R. I. P.

Iz Naklega, 2. nov. (*Poterdilo*.) Hvaležno poterdim, da sem od sl. vredništva „Zgod. Danice“ prejel zbirke za pogorelce Strahinjske t. j., 100 gld. a. v. Bog preobilno poverni vsim dobrotnikom.

Anton Zarnik,
župnik.

Iz Sarajeva. Prejel sem 205 gld. — Ravno o pravem času so denarji prišli; zavod Marijin bil je v veliki potrebi, še za kurjavo niso imeli, da bi plačali. Misliti si morete veliko veselje. Že danes so vse sestre sv. obhajilo za pokojnega dobrotnika darovale. *) Sestrá je 30. — Mi smo vsi zdravi, hvala Bogu, in dela nam se ne manjka. Presvetli se te dni na Dunaj podá. Moj drug Jagatić potuje po Hercegovini in Dalmaciji. Neizmérno mi je drago, da so prišli Slovenci v rimski germanikum in jezuitje v Ljubljano.

Vaš hvaležni
Dr. Anton Jeglič.

Frančiškanska redovna okrajina v Bosni po novem imeniku ima 9 samostanov, 1 konventualno rezidenco, 59 samostanov vtelesenih župnij. Osób ima skupno 282, izmed teh 225 mašnikov, kterih 120 pastiruje zunaj samostanov v vinogradu Gospogovem, po samostanih pa 99; nekoliko jih je zunaj Bosne. Klerikov bogoslovcev je 22; klerikov novincev 10; mladenčev, ki se odgojajo za redovnike, 34.

V Rimu je 3. t. m. umerl kardinal Pelegrini. R. I. P.

Duhovske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Prestavljeni so č. g. g. Blaz Justin, duh. oskerbnik v Černem Verhu nad Polh. Gradcem, za administratorja v Novo Oselico; Karol Kurent, kaplan na Kerki, za administratorja v Černi Verh;

*) Op. Neimenovan dobrotnik je v poslednji volji odločil lep dar za dr. Jegličeve naprave, kakor se tukaj omenja z veliko hvaležnostjo. Vr.

kaplan Valentin Alijančič iz Šmartina pri Kranji na Kerko; Anton Brodnik od Sv. Križa pri Litiji v Šmartin pri Kranji; Albin Ilovski z Brezovca k Sv. Križu pri Litiji; Jož. Kramarič pride k Stari Cerkvi na Kočevskem, in Jož. Kos v Faro pri Kostelu. Novomašnik Alojzij Žužek gre za kaplana v Križe pri Teržicu.

Verlim godovnjakom Martinom za god.

Vsi prijatli, vsi Martini,
Naše zemlje verni sini —
Kličem danes Vam na glas:
Bog ohrani živi, Vas!

Dobrotni darovi.

Za ubožne dijake: Čast. g. duh. pastir Fr. Tavčar 2 gld. — Č. g. župnik J. Eder 3 gld. — Visokorodna grofinja Sofija Auerspergova 2 gld. in bl. kontesini 2 gld. — Čast. g. župnik Bl. Petrič 2 gld. — Čast. g. župnik Mart. Narobe 5 gld. — Prečast. g. župnik Val. Zarnik zlatomašnik 10 gld. — Fr. Prěščar 2 gld. „za prěsic potrebne.“ — Čast. gosp. župnik Fr. Rihar 7 gld. — Visokorodna Windischgrätzova družina za dijaka B. 20 gld. — „Internus“ 1 gld. — Čast. gosp. M. Horvat, župnik v Spod. Idriji, 1 velik tolar = 2 gld. — Župnik č. g. J. E. Vovk 3 gld. — V. Z. 4 gld. — Dober prijatelj 1 gld. — Č. g. župn. št. Joški Ant. Hočevvar 1 gld.

Za sv. Detinstvo: J. S. 50 kr. — Čast. gosp. Josip Kos, kapl. v Srednji Vasi, 2 gld. 25 kr. — „Fr. Prěščar“ 1 gld. „za prěšice“ v prid sv. Detinstva. *)

Za sv. Očeta: Čast. g. kapl. J. Nagodě 3 gld. (za kelihe). — S. Prema 4 gld. (za zlato mašo); 2 gld. (za kel.). — Neimen. 1 gld. (za zlato mašo). — Iz Mekin zbirka 10 gld. in č. g. župnik J. Eder 5 gld. (za zlato mašo). — Č. g. duh. pom. Fr. Gornik 3 gld. (za kel.). — Iz Planine po č. g. župniku Fr. Riharji 43 gld. 50 kr. pri daritvi za zlato mašo (nad polovico je delež svitle knežje Windischgraske rodovine). — Čast. g. kapl. Ant. Mali 2 gld. (za kel.). — Z Reteč posl. čast. g. župnik župnik St. Šranc 22 gld. za sv. Očeta Leona XII v namen zlate maše. — Č. g. administrator Fr. Hoenigman 3 gld. v nameu zlate maše. — Z Goričice 40 gld. (oddanih v Mengeš) — Čast. g. župnik št. Joški Ant. Hočevvar 12 gld. (za zlato mašo). — Stara Loka po pn. g. dekanu Mat. Kožuhu 125 gld. (za zlato mašo).

Za afrikanski misijon: Iz Spodnje Idrije po č. g. župniku M. Horvatu 5 gld. 50 kr. — Č. g. Jak. Marolt 2 gld.

Za srednje-afrikanski misijon: Iz Vodice 6 gld. po č. g. župniku T. Kajdižu.

Za najpotrebniš misijone: Čast. g. župnik J. Eder 10 gld.

Za misijone: Iz Goriškega poslal čast. g. duhovni pastir Simon Gaberščik znaten zaboj razne in bolj stare cerkvene robe.

Za katol. misijon v Afriki: Z Jesenic zbirka po č. g. župniku J. Keršiču — 3 gld. 30 kr.

Za Marijanišče: Č. g. kapl. Jan. Nagodě 5 gld.
(Drugi dar. prih.)

*) O Znano je, da po Gorenjskem „prěšice“ imenujejo hlebčike, ki jih o spominu vèrnih duš vsako leto delé ubožnim.